

Arrest

nr. 181 453 van 30 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 april 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 januari 2009 dient de verzoekster, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Nairobi (Kenia) een visumaanvraag type C (kort verblijf) in met het oog op samenwoning.

1.2. Op 1 juli 2009 wordt de verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 18 mei 2010 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekster een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

1.4. Op 20 september 2013 wordt de verzoekster ambtelijk geschrapt uit de registers van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen.

1.5. Op 20 oktober 2014 dient de verzoekster een aanvraag in om terug ingeschreven te worden en in het bezit gesteld te worden van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.6. Op 3 februari 2015 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 157 410 van 30 november 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.7. Op 12 april 2016 wordt ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 187 762.

1.8. Op 12 april 2016 wordt de verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- ☒ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 22.04.2015. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- ☐ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*
- ☒ *een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene kwam op 12.07.2008 naar België in het bezit van een visum type C. Op 27.01.2009 werd wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan geregistreerd en op 01.07.2009 werd betrokkene in het bezit gesteld van een F kaart. Op 12.03.2010 werd de samenwoning reeds eenzijdig beëindigd door Dhr G. (...). Op 20.09.2013 werd betrokkene ambtshalve geschrapt door de Stad Antwerpen. Op 20.10.2014 deed betrokkene een aanvraag tot herinschrijving. Deze aanvraag werd geweigerd, beslissing die op 24.03.2015 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 30.11.2015 verworpen door de RVV.

Betrokkenes dochter T. O. (...), die samen met haar naar België was gekomen in 2008, woont, volgens betrokkenes verklaringen, terug in Afrika. In die zin is dit inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 187 762.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

*Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt:
(...)*

Verwerende partij heeft verzoekende partij niet gehoord waardoor zij niet in de gelegenheid was om haar situatie uit te leggen terwijl de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar effectief gezins- en familieleven, haar huwelijksaanvraag en geslaagd inburgeringstraject uit te leggen.

Door de huwelijksaanvraag niet in overweging te nemen (zie stuk nr. 4) heeft verwerende partij impliciet maar zeker aangegeven niet langer aan te dringen op het eerder verleend bevel van 22 april 2015 waardoor rechtsverwerking intrad.

De aangehaalde bevelen zijn vervallen en kunnen niet langer worden ingeroepen als dragend motief voor de bestreden beslissing.

Dit is in het bijzonder het geval waar zij zwijgt over de oorzakelijke redenen van de eenzijdige verbreking van de overeenkomst van wettelijk samenwonen waarbij zij het rechterlijk gezag miskent. Het gevolg is dat verwerende partij motieven inroept die geen steun vinden in de feiten en de pertinente feiten niet in overweging neemt.

Door verzoekende partij niet te horen komt verwerende partij tekort in haar hoorplicht alvorens zij een beslissing neemt die verzoekende partij in haar rechten schaadt.

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer). Verwerende partij had hierdoor verzoekende partij moeten horen opdat zij de gelegenheid zou krijgen om mee te delen dat zij drie minderjarige Belgische kinderen heeft die recht hebben op een aanwezige vader en met wie verzoekende partij recht heeft op een gedeeld familie- en gezinsleven (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 53 en voetnoot 102 met uitvoerige verwijzingen naar de rechtspraak van de Raad van State hierover).

Schending van de hoorplicht.

Deze en andere feitelijke vaststellingen tonen aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn en daarom de bestreden beslissing niet kunnen schragen.

De motieven zijn daarom niet afdoende en niet draagkrachtig.

Schending van de motiveringsplicht.

De beslissing is disproportioneel omdat zij op geen enkel ernstig middel steunt en verzoekende partij geen gevaar is voor de openbare orde of veiligheid of gezondheid.

Een inreisverbod voor een periode van twee jaar is disproportioneel omdat zij niet motiveert waarom dit exact twee jaar moet zijn en geen rekening houdt met het actuele gezins- en familieleven van verzoekende partij.

Terwijl het fundamenteel recht op gezins- en familieleven waaraan verzoekende partij voldoet voorrang krijgt op het nationale recht. Verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden van een effectief en langdurig gezinsleven (zie o.a. stukken nrs. 3, 4 en 5).

Het recht op familieleven vooronderstelt bloedverwantschap en samenleving (EU Network of Independant Experts on Fundamental Rights, Commentary of the Charter of Fundamental Rights of the European Union, juni 2006, <http://infoportal.fra.europa.eu>, p. 86) waaraan verzoekende partij in casu voldoet: zij is bloedverwant met haar dochter die samen met haar en haar partner een gezin vormt (zie stuk nr. 3). Het recht op familie- en gezinsleven is niet beperkt tot een huwelijksrelatie maar behelst ook feitelijk familiebanden buiten het huwelijk (EHRM 26 mei 1994, Appl. No. 16969/90, Keegan vs. Ierland, § 43) wat in casu het geval is. In casu toont verwerende partij niet aan dat het uiteenhalen van de ouder en het kind proportioneel in het belang van het kind is integendeel verwerende partij zegt hier niets over terwijl dit de toepassingsvoorwaarde van artikel 8(2) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd uitmaakt.

De bestreden beslissing ontnemt onbetwistbaar op disproportionele wijze aan verzoekende partij haar recht op een familie- en gezinsleven.

Schending van het proportionaliteitsbeginsel

Verwerende partij handelt bij gebrek aan onderzoek en/of door niet alle elementen in het administratief dossier in rekening te nemen onzorgvuldig terwijl zij over voldoende middelen beschikt om dit concreet na te gaan (EHVJ C-411/10 en C-493/10, N.S. e.a. van 21 december 2011, par. 91; G. De Baere, "The Court of Justice of the EU as a European and International Asylum Court", augustus 2013, https://ghum.kuleuven.be/ggs/publications/working_papers/new_series/wp111-120/wp118-de-baere.pdf).

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

*De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.
(...)"*

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekster stelt een schending voor van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Zij betoogt dat zij niet gehoord werd waardoor zij niet in de gelegenheid was om haar situatie uit te leggen. Door de huwelijksaanvraag in overweging te nemen zouden de eerdere bevelen komen te vervallen. Zij stelt dat de verwijzing naar de heer G. (...) irrelevant is nu zij een nieuwe relatie heeft met de heer I. V. B. (...) en zij samen in december 2015 een huwelijksaangifte hadden ingediend.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat er zich in het administratief dossier geen enkel document bevindt betreffende een aangifte van een huwelijk met de heer V. B. (...). Bovendien werd aan verzoekster op 12 april 2016 een vragenlijst hoorplicht overhandigd in het kader van het hoorrecht. Zij verklaarde een relatie te hebben sedert 2011 doch maakte geenszins melding van enige naam. Uit

de stukken van het administratief dossier blijkt enkel dat verzoekster sedert 2011 een relatie had met de heer H. G. (...), doch dat hij de wettelijke samenwoning reeds lange tijd geleden beëindigd heeft, reden waarom er op 18 mei 2010 een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) werd genomen.

Daar de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te worden beoordeeld in het licht van die elementen waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, kon er geen rekening worden gehouden met die elementen die voor het eerst worden bijgevoegd bij het verzoekschrift.

Verzoekster werd de mogelijkheid geboden om haar standpunt naar voren te brengen op 12 april 2016 toen zij een vragenlijst kreeg voorgelegd. Daar zij zelf hiervan niet gebruik heeft gemaakt door de verwerende partij inlichtingen te verschaffen over haar vermeende nieuwe relatie, kan zij de verwerende partij niet verwijten niet te motiveren omtrent datgene waarvan zij niet op de hoogte werd gebracht. Een schending van het hoorrecht kan om die reden niet weerhouden worden.

Verzoekster toont niet aan omwille van welke wettelijke bepaling de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten zouden zijn vervallen. Uit het administratief dossier blijkt bovendien nog dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 30 november 2015, bij arrest nr. 157.410, het beroep tot nietigverklaring ingediend op 22 april 2015, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 februari 2015 verwierp. Het bevel van 3 februari 2015 is definitief in het rechtsverkeer aanwezig en verzoekster dient aan die wettelijke verplichting gevolg te geven. Derhalve werd op correcte wijze gemotiveerd dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en toepassing gemaakt van artikel 74/111, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Voor zover verzoekster meent dat haar gezinsleven geschonden werd, dient te worden herhaald dat de verwerende partij geenszins op de hoogte werd gebracht van haar thans voorgehouden nieuwe relatie. Zelfs indien verzoekster een nieuwe relatie zou hebben, gaat zij er enerzijds aan voorbij dat die relatie werd opgebouwd in illegaal verblijf. Uit illegaal verblijf, hetgeen overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is, kunnen geen rechten worden geput. Het privé- en familieleven van verzoekster werd in België ontwikkeld op het ogenblik dat zij zich bewust was van haar illegale verblijfsstatus in België en aldus behoorde te weten dat de voortzetting van haar privé- en familieleven in België precair was. Het EHRM heeft in dergelijk geval reeds meermaals geoordeeld dat een verwijdering van de betrokken vreemdeling slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending zal uitmaken van artikel 8 EVRM. (EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §§78-79; EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70). Verzoekster toont niet aan zich in dergelijke uitzonderlijke omstandigheden te bevinden. Zij toont evenmin aan dat zij geen gezinsleven kan opbouwen of voortzetten in het herkomstland of elders dan in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet worden weerhouden.

Met haar betoog toont verzoekster niet aan dat bepaalde elementen werden veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing. Een schending van de door haar opgeworpen wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet ernstig."

3.3.1. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 12 april 2016, i.e. de dag waarop de bestreden beslissing werd genomen, werd gehoord en dat haar (onder meer) gevraagd werd naar een eventuele relatie, familieleden en minderjarige kinderen in België, alsook naar de redenen waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst. De verzoekster blijkt hierbij gewag te hebben gemaakt van een relatie sinds 2011, doch er blijkt niet dat zij heeft aangegeven dat zij een huwelijksaanvraag zou hebben ingediend, noch dat zij hiertoe niet de kans heeft gekregen. Het komt de verzoekster toe, wanneer haar gevraagd wordt of zij in België een eventuele stabiele relatie heeft, het bestuur de informatie te verschaffen die zij nuttig acht. Evenmin blijkt dat de verzoekster niet de kans zou hebben gehad om haar geslaagd inburgeringstraject ter sprake te brengen.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster “geen gevolg (heeft) gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 22.04.2015”. Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom een inreisverbod van twee jaar proportioneel wordt geacht, met name de omstandigheid dat de verzoekster geen enkel wettig motief heeft om alsnog in België te verblijven nu haar samenwoning op 12 maart 2010 reeds eenzijdig werd beëindigd door haar partner en haar dochter terug in Afrika woont, de hardnekkigheid van de verzoekster om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, het belang van de immigratiecontrole en de afwezigheid van specifieke omstandigheden die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Voor zover de verzoekster laat gelden dat de bestreden beslissing, door te zwijgen over de oorzakelijke redenen van de eenzijdige verbreking van de overeenkomst van wettelijk samenwonen, het rechterlijk gezag miskent, dient er op te worden gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 30 juni 2010 niet heeft voorgelegd aan het bestuur en dat zij evenmin tijdens het gehoor op 12 april 2016 op het bestaan ervan had gewezen, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Voorts blijkt uit het voorgaande dat, in tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, wel degelijk gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod exact twee jaar is en dat wel degelijk rekening wordt gehouden met het actuele gezins- en familieleven van de verzoekster, zoals zij dit op 12 april 2016 heeft ter kennis gebracht tijdens een gehoor bij de diensten van de verwerende partij.

Aldus maakt de verzoekster niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”* of *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat het niet om een mogelijkheid, maar om een verplichting gaat. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Te dezen wordt de verzoekster een inreisverbod opgelegd omdat zij *“geen gevolg (heeft) gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 22.04.2015”*.

De verzoekster werpt hiertegen op dat de verwerende partij, door haar huwelijksaanvraag niet in overweging te nemen, *“impliciet maar zeker (heeft) aangegeven niet langer aan te dringen op het eerder verleend bevel van 22 april 2015 waardoor rechtsverwerking intrad”*. Zij verwijst hierbij naar een mail van de stad Antwerpen (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 4), doch hieruit kan niet worden afgeleid dat de huwelijksaanvraag door de verwerende partij niet in overweging werd genomen. Voor zover de verzoekster beoogde aan te voeren dat de verwerende partij, door haar huwelijksaanvraag (wel) in overweging te nemen, *“impliciet maar zeker (heeft) aangegeven niet langer aan te dringen op het eerder verleend bevel van 22 april 2015 waardoor rechtsverwerking intrad”*, wordt er vooreerst op gewezen dat de door de verzoekster ingediende huwelijksaanvraag niet door de verwerende partij in overweging werd genomen, doch door een ander bestuur, zodat uit deze handeling geen rechtsverwerking kan worden afgeleid. Bovendien wordt niet ingezien – en de verzoekster licht ook niet toe – in welk opzicht het in overweging nemen van een huwelijksaanvraag gevolgen teweegbrengt ten aanzien van een verwijderingsmaatregel. Ten overvloede kan nog worden gesteld dat, zo dit al zou zijn, *quod non*, dan nog de vaststelling dat de verzoekster *“geen gevolg (heeft) gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 22.04.2015”* wettig was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Aldus maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten om haar een inreisverbod op te leggen.

Gelet op het voorgaande kon de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de hardnekkigheid van de verzoekster om illegaal op het grondgebied te willen verblijven in rekening brengen bij het bepalen van de duur van het bestreden inreisverbod. Door louter te stellen dat de bestreden beslissing disproportioneel is omdat zij geen gevaar is voor de openbare orde of veiligheid of gezondheid, zonder de erin gehanteerde motieven omtrent de duur van het inreisverbod *in concreto* te weerleggen, maakt de verzoekster niet aannemelijk dat haar op kennelijk onredelijke wijze een inreisverbod van twee jaar – wat niet de wettelijke maximumduur is – wordt opgelegd. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat luidens artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat uit het gegeven dat *in casu* de verzoekster een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd – en niet een inreisverbod van meer dan vijf jaar –, (minstens impliciet) blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening heeft gehouden met het feit dat zij geen gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (ook) rekening werd gehouden met het feit dat de samenwoning van de verzoekster met de heer G. op 12 maart 2010 door deze laatste eenzijdig werd beëindigd, alsook met het feit dat haar dochter T.O. volgens haar verklaringen terug in Afrika woont, zodat de verzoekster niet dienstig

aanvoert dat het inreisverbod van twee jaar disproportioneel is omdat geen rekening wordt gehouden met haar gezins- en familielevens.

Voor zover de verzoekster stelt dat de bestreden beslissing haar op disproportionele wijze haar recht op een familie- en gezinsleven ontnemt, wordt er op gewezen dat, zelfs al zou de bewering dat zij samen met haar partner en haar dochter een gezin vormt worden aangenomen, *in casu* niet betwist wordt dat haar dochter meerderjarig is, zodat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, in tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, niet diende aan te tonen dat de bestreden beslissing proportioneel is in het belang van het kind en dat de verzoekster voorts geen elementen van afhankelijkheid aanbrengt tussen haarzelf en haar dochter en dat dergelijke elementen ook niet blijken uit de stukken van het administratief dossier. Bovendien brengt de verzoekster geen enkel element aan waaruit zou blijken dat zij haar gezinsleven met haar partner (en haar dochter) niet elders zou kunnen leiden en blijkt uit alle voorliggende gegevens dat de verzoekster wist (of behoorde te weten) dat haar (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven met haar partner in België van bij het begin precair was. Aldus maakt de verzoekster niet aannemelijk dat haar op kennelijk onredelijke wijze een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. De verzoekster maakt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

3.3.6. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN